

הפורתח בכל יום..

הניוז היומי של דרשו.

Dirshu
דרשו ד' ועוזו
קרן עולמית לחינוך
ועידוד לימוד התורה

יום רביעי י"ב תשרי תשפ"א | דף היומי בבלי: עירובין נב | דף הכולל: פסחים יט.
דף היומי בהלכה: מההקדמה לסימן תקט"ו עד תחילת סימן תקט"ו.
מוסר: אהבת חסד - גם יתבונן האדם' עד 'וכל זה שדברנו'.
קנין חכמה הלימוד השבועי: ודע שאנחנו מחוייבים עד סוף שער הגאווה

להצטרפות לקבלת הפותח בכל יום במייל: dirshu@dirshu.co.il

לא להאמין: כיצד הגיב הלקוח שבעל החנות חייב אותו ב-15,000 ש"ח במקום 1,500 ש"ח | מוטי פלמן מיכל
הקפואים' מספר על יום הכיפורים שאותו לא ישכח כל חייו...! האם ראוי להתמקח על המחיר של ארבעת המינים?
| "אין בעיה", אמר המיליונר לרב הנדהם, וכתב מיד צ'ק של חצי מיליון דולר עבור בית הכנסת | 1986

הסיפור היומי

**גיהצתי את הכרטיס, אך שוד ושבר! במקום להקליד
1,500 ש"ח הקלדתי 15 אלף שקלים!! ניסיתי שוב ושוב
לבטל את העסקה אך ללא הצלחה. קפצתי החוצה בבהלה
וסיפרתי לאברך מה שקרה. הייתי המום מהתגובה שלו...**

Hadas Parush/Flash90

אמרתי לו - ממשיך בעל רשת המזון - שאם אדם ידפוק אצלי,
או אצל שותפי בבית, הוא כמובן יקבל צדקה בשפע. אבל פה זה
עסק ולא גמ"ח, אתה לא יכול לעשות איפה-ואיפה בין הלקוחות.
אם נקבע את המחירים בהתאם לרמת הוויכוח של הלקוח תיווצר
לנו פה אנדרלמוסיה - אתה לא מסכים איתי?
הוא לא הסכים. כלל לא הסכים: "האשה רצתה אוכל. אוכל
פשוט. למה מתווכחים איתה?"
ניסיתי שוב להסביר לו מכיוון שונה, אבל זה לא נתפס לו
בראש. "לא מתווכחים כשאתם רוצה לרכוש אוכל. נקודה".
אם לא היה מתרחש בזמן-זה משהו חריג, יכול היה הוויכוח
הזה להימשך שבעה ימים ושבעה לילות רצופים... אבל אז קרה
משהו חריג.

"יודע מה?" הפתיע האברך, "בוא נפתח כרטיס לקוחות
שמיועד בדיוק למקרים מעין אלו. בכל פעם שמגיע לקוח

מספר לנו בעל רשת מזון ממרכז הארץ: לפני מספר שנים
נכנסה אשה לאחת החנויות, לקנות קצת עופות לכבוד שבת.
חתכתי, שקלתי ארזתי ואמרתי לה את המחיר. אבל במקום
שלם היא התחילה להתווכח, שזה יקר מידי וכו'.

מכיוון שאין לנו "מחירון מיוחד למתווכחים" אמרתי לה:
זה המחיר הקבוע, זה המחיר האחד לכולם, וזה מה שכולם
משלמים. משראתה שאלו הם פני הדברים, החליטה לוותר על
חלק מהמאכלים ולהשאיר אותם בחנות - למרות שהדברים כבר
נארזו עבורה.

בהמשך התור עמד אברך. לאוזניו הגיעו ה'דין-ודברים', אך
מכיוון שלא שמע את הפרטים שאל על מה נסוב הדין. אמרתי לו
דברים כהווייתם: האשה ביקשה לקנות כמה דברים, התווכחה על
המחיר, והחליטה להשאיר חלק מהמוצרים בחנות.

הסיפור מאוד נגע לליבו, והוא אפילו התרעם: "איך אתם
יכולים להתווכח עם בן-אדם שבא לקנות אוכל? עופות זה לא
מותרות - זה אוכל!"

זה קשור למערכות חדשות במכשירי כרטיסי האשראי למניעת גניבות, אולי). התכסיתי בזיעה קרה. האברך ממתין בחוץ לקבלה, ואני אנה אני בא? האצבעות רועדות, אני לא מצליח לבצע את השינוי...

קפצתי החוצה בבהלה חיזור כולי. סיפרתי לו מה קרה וביקשתי: תתקשר דחוף לחברת האשראי. תבקש ביטול! אני לא מצליח...

הייתי המום מהתגובה שלו.

"לא נורא. שיישאר. זה בסדר". ככה בשלוות-נפש... לא ידעתי מה להגיב. מה זאת אומרת שיישאר? זה 15,000 ₪. הייתי בטוח שהוא לא הבין את הבעיה. חזרתי והסברתי לו את הפאשלה, אך הוא בשלו. זה בסדר... בעיקר יצאתי מדעתי משלוות הנפש בה הוא התייחס לפנצ'ר.

"תראה", התחיל האברך להסביר את עצמו. "מאז שפתחנו את הקרן הקטנה הזו אני רואה בחוש כיצד הקב"ה מיטיב אתנו בתחום הכלכלי" - - -

נכון - מסיים בעל רשת המזון - בטח הוא עשה לעצמו חשבון מאיפה ואיך וכיצד הוא גייס את הסכום הענק הזה לטובת העניים. אבל מאיפה הוא גייס את שלוות הנפש הלוזו?! שלוות הנפש לא רק כשזה נוגע לדברים אישיים שלו, אלא שלוות הנפש כשזה מגיע לעזרה לזולת, מאיפה?

(איש לרעהו')

שמתוכח על המחיר, וניכרים דברי אמת שזה בגלל שאין לו, תפחיתו לו מהמחיר ותרשמו את זה ב"כרטיס הלקוחות". ככה ניצור מעין "קרן קטנה" ששם יצטברו החובות של אותם עניים. בכל פעם שיצטבר שם חוב של כמה מאות שקלים, תתקשרו אלי וכאשר אגיע לחנות אסגור בלי נדר את החוב".

תכל'ס: ככה הסיפור כבר מתנהל בחנות כמה שנים! בכל פעם שאנו מזהים מקרה של ויכוח שנובע מתוך מצוקת אמת, אנחנו רושמים את הסכום החסר בכרטיס החדש. כך נמנע צער, כך נמנעים ויכוחים מיותרים, וכך זוכים הלקוחות לקבל את שלהם בדרך הכי מכובדת. הם הרי לא מעלים על דעתם שמישהו משלם בשבילם.

אז למה אני מספר לך את כל זה? בגלל ההמשך:

שבוע שעבר נכנס לחנות האברך, אמרתי לו: אתה יודע שיש לך כאן חוב קטן... הוא שאל "חוב שלי פרטי - או מהכרטיס שפתחנו?" אמרתי לו שהחוב זה בקרן הקטנה, וכבר מדובר בסכום של 1,050 ₪. בתגובה הושיט האברך כרטיס אשראי וביקש לחייב אותו ב-1,500 ₪. כך גם החוב יכוסה, וגם תישאר מקדמה על סך 450 ₪ לקראת החגים והצרכים המרובים.

גיהצתי את הכרטיס, הקלדתי את הסכום, ובניתיים יצא האברך החוצה (קורונה, זוכרים?) להמתין לקבלה. אך שוד ושבר! במקום להקליד 1,500 ₪ הקלדתי 15,000. אסון!

ניסיתי שוב ושוב לבטל את העסקה, אך ללא הצלחה (אולי

האתרוג של גלויברמן

ביום טוב הראשון חיפשתי אחר ר' שרזלק'ה גלויברמן כדי לחזות ולהתבונן איך הוא מקיים את המצווה, בעדה מסר סך עתק מהמעות - שאין לו... אלא שלפתע... קפאו עיני... הבחנתי שאינו אוהז באתרוג המהודר

David Cohen/Flash90

סיפור ייחודי על האתרוג הפשוט והאתרוג המהודר...

בחג הפסח המה מתאמצים ביותר להשיג מצות מהודרות בתכלית השלימות, המשומרות מכל חשש של חמץ והמתנה. את ביתם מנקים רעיותיהם המסורות במשנה מרץ, כאשר כל בדל קטנטן של אבק - לחמץ נוקשה יחשב בעיניהם, והמה מנהלים מלחמת חורמה בחן מיוחד אחר פירווי חמץ אלו. וכן בכל חג וחג.

אולם ביותר ניכרים תכונות אלו בערבי חג הסוכות. כאשר בימים אלו עוזבים כולם את כל העיסוקים האחרים, יהיו חשובים ככל שיהיו, ובכל תכליתם ומאוייהם המה עסוקים אך אחרי מצוות החג ומנהגיה. בשעה אחת הם עסוקים בחיפוש אתרוג המהודר שבמהודרים, במשנה דופקים המה במרץ בקרשי הסוכה ליישרם

מאת: הרב אליהו ע. שור

יהודי ירושלים של מעלה, חן מיוחד להם משולב בפיקחות וחינניות יוצאת דופן שאינה נמצאת באף נקודה אחרת על פני הגלובוס, כזו שבחצי קריצת עין הבנת את המשמעות, וברבע נענוע ראש קלטת את הניב המסתורי. עד שהגדירו המגדירים: עשרה קבין של פיקחות וחן ירדו לעולם, תשעה קיבלה ירושלים. ואילו את הקב העשירי לא השאירה לאחרים בלבד, כשחלק ממנו היא יודעת ליטול לעצמה בפיקחות ובשנינות השמורים רק לה.

ואם בכל השנה כך, הרי שבהגיע ימי מועדים וזמנים חגיגותם וחיותם מתעצמת שבעתיים. כאשר ניתן לראותם טורחים נרגשות כדי לעשות ולבצע את מצוות החג על הצד הטוב ביותר. כאשר

שבה, כאשר היה שותף לתהליכו ולמסר המפתיע שמכה בתדהמה את כל שומעיו.

"סוחר אתרוגים אני" מספר היהודי החשוב. "וב"ה אני רואה בעסקי מצוה אלו הצלחה כיד ה' הטובה. שנה אחת נעמד ר' שרולקה ליד דוכני והחל תר ומחפש אחר אתרוג מהודר לברך עליו בימי החג כמצווה עלינו בתורתנו ע"י אבינו שבשמים. ר' שרולקה שהשקיע את כל מאווי, רצונותיו ושאיפותיו בקיום המצוות בתמימות ובשלמות, תוך כדי חתירה מתמדת לעשיית כל המצוות באופן מהודר ביותר, חיפש אחר אתרוג שיענה על כל דרישות ההלכה השונות, ואף יעלה עליהם בהידור, בחן וביופי. ברצותו לקיים את הכתוב "ולקחתם לכם... פרי עץ הדר" בתכלית ההידור והשלמות שרק ניתנים.

לא היה ר' שרולקה משופע באמצעים ומצלצלים כעשירי תבל השונים. ועם כל זאת למצוות ד' החביבות כל כך היה מוזיל מעות, הרבה יותר מכפי יכולתו, כך לא שת ליבו אל המעות שעה שחיפש אחר אתרוג, וממון רב היה מוכן להוזיל בעד אתרוג מהודר כדקא יאות.

בסופו של דבר ולאחר בירורים וחיפושים מצא ר' שרולקה אתרוג כאשר איוותה נפשו, ובדמים מרובים ביותר קנהו והוליקו הביתה תחת בית שחיו בשמחה ורננה".

"מתפלל אני בבית הכנסת של חסידי קרלין סטאלין בירושלים עיה"ק ביום טוב ראשון, ולאחר שחרית כשניגשים לקיים את המצווה החביבה כל כך של נענוע ד' המינים, תרתי וחיפשתי אחר ר' שרולקה כדי לחזות ולהתבונן בעבודת קודשו, ואיך הוא מקיים את המצווה, בעדה מסר סך עתק מהמעות - שאין לו... בפינה נסתרת מצאתיו כשהוא אומר בלהט אש קודש את ה'יהי רצון' שלפני נטילת לולב וכל כולו אומר שמחה והתלהבות על קיום מצוות ארבע מינים החביבה. מראה פניו הזכיר לי את גודל התלהבותו של הרה"ק רבי לוי יצחק מברדיטשוב זיע"א שמספרים שאף שיבר זכוכיות וקירות מרוב חשקו לקיים את המצווה החביבה כל כך.

התבוננתי באופן בלתי אמצעי בעבודתו הקדושה וחשתי סיפוק עצום מהזכייה לחזות בעבודת קודש זו. אלא שלפתע... קפאו עיני... הבחנתי לפתע בידו השמאלית, איך שאינו אוחז באתרוג המהודר אחריו חיפש ותר כל כך, ועליו מסר נפשו וכספו, וקנהו ממני בערב החג. כי אם באתרוג אחר, פשוט יותר ומהודר פחות מאשר קנה ממני.

התפלאתי רבות על כך, כשבמחשבתי עולות אפשרויות רבות לפשר המחזה. "שמא נשבר פטמתו" חשבתי, או "שמא נגנב אתרוגו על ידי ברנש כלשהוא, שאפילו על איסור גניבה אינו חש מלעבור כדי לזכות באתרוג מהודר"...

המשכתי להתבונן בעבודת הקודש מוטרד כשאיני יודע באיזה אפשרות לבחור במוחי המתפלא...

סיימתי את התפילה, פניתי ללכת הביתה לאכול את סעודת החג כדת היום, והפליאה פרוחה מזיכרוני ומוחי". עברה שנה.

ולבנותם, אחר רצים המה לשווקי ירושלים השונים למן שוק 'זופניק' המפורסם לתהילה עד לשווקים 'המודרניים' יותר בשכונות החדשות בחיפושם אחר לולב נאה והדור, אתרוג יפה עיניים, ושאר מיני החג.

בשעה אחרת ניתן להבחין בהם מתעסקים סביב חלוקה כל שהיא שאחינו בני ישראל מנדבים מכספם ומזהבם למען בני ציון המסולאים מפז. וממתנינים לתורם בסבלנות אך בנחישות.

כאשר כבר אמרו השנונים: 'מי שלא ביקר בערבי סוכות בירושלים וסמטאותיה לפחות פעם אחת בחייו לא חוה ערב סוכות מעודו!' באשר אין כמו ערב סוכות בירושלים, כאשר בניה טורחים, אצים ורצים בחיפוש אחר חיפוש למען קניית מיני החג והצטרפויותיו במסירות, ובד בבד אינם זונחים את העשייה הרוחנית, שהיא העיקרית. בתי כנסיותיה של ירושלים ושיטבלאכיה מלאים בבני תשחורת, אברכי משי וזקנים באים בימים היושבים והוגים בהוויות דאביי ורבי ובהלכות החג לכל פרטיו ועושים הכנה רוחנית לכבוד בוא החג בו נכנסים לחסות בצילא דמהימנותא בקדושה ובטהרה... די להתבונן באחד מפארי גידוליה של ירושלים בכדי להכיר טפח מהוויותיה של ירושלים וטהרתה. הרה"ח רבי ישראל גלויברמן זצ"ל מחשובי חסידי קרלין בירושלים של מעלה היה. כל חייו ותנועותיו סבבו אך סביב התורה והעבודה, בהם השקיע את כל כוחו ומרצו. כאשר מטרתו האחת והיחידה הייתה תמיד לעבוד את ד' יתברך כפי רצונו, ולעשותה בתמימות ובשלמות. דבוק בצדיקים היה בלי פשרות. וכל עבודתו היתה עבודת שלהבת אש.

כאשר, למשל, בעת עשותו קידוש בליל שבת בביתו, היו כל העוברים ושבים נעשים כמסומרים למקומותיהם מגודל העוצמה והנעימות שהשרה קידושו, זה שעשאו בקולי קולות כמנהג והנהגת חסידי קרלין לדורותיהם, כל הרחוב היה משתתק עד שהיה נדמה כאילו כל הבריאה עמדה מלכת, והיא מחכה אך לעדותו של ר' שרולקה, כפי שקראוהו יהודי ירושלים בערגה, על כך שד' הוא שברא את העולם, והכל שלו הוא, תמיד בכל עת ובכל רגע. וביום השביעי שבת וינפש...

כך גם מספרים חסידים בערגה על כך שפעם אחת ביום האחרון של חג הסוכות, בערב שמחת תורה, שעה שנפרדו מן הסוכה, כמנהג חסידים במזונות ולחיים ואמירת ה'יהי רצון' ברגש רב, היה על פניו קושי הפרידה מהסוכה - משאת נפשו ותפארתו. ולכשנפנו כל המתאספים כולם, ויצאו מן הסוכה, לא התאפק ר' שרולקה וניגש לסולם גבוה, עלה שלב אחרי שלב, עד שהגיע לתקרת הסוכה המחופה כולה סכך כשר, קרב את פיו אל הסכך ו... נישקה בהתרגשות, בהתלהבות ובהמיית הלב. כאשר מרוב אהבתו את הסוכה ואת מצוותה לא הסתפק בנישוק הדפנות שהמה משניים בחשיבותם לסכך, אלא פנה אל העיקר בכיסופים, ונשקו בפיו. וכל זאת - באין רואים, ומבלי לעשות 'פירסומא ניסא' ממעשיו הטהורים והמרגשים כל לב.

את המעשה המופלא להלן מספר אחד מחשובי סוחרי האתרוגים בירושלים עיה"ק מקדמת דנא, אף הוא מחסידי קרלין

בידו. מסיבה עלומה ובלתי ידועה...

התדהמה הכתה בי שוב.

מצאתיו לר' שרולק'ה בפינתו הנסתרת אווז ביד שמאלו אתרוג פשוט שבפשוטים, בעוד המהודר ביותר, אותו קנה ממני בערב החג אינו נמצא בידו. האפשרויות 'שמא נשברה פטמתו' או 'נגנב אתרוגו' לא עלו בי שוב. וכי כמה פעמים יכול פיטם להישבר, ואיזה גנב יגנוב שנה אחר שנה מאותו אדם, ויקבע בכך 'חזקה', וכי שלושה ימי כיפור אינם מספיקים לו לגנב להתחרט על מעשיו ולהפסיק ללכת ד' אמות בלא נטילת ידיים.

הרגשתי שאיני יכול להחריש יותר. התגברתי על בושתי, ולאחר התפילה ניגשתי לר' שרולק'ה ושטחתי בפניו באופן ישיר את תמיהתי הכנה בדבר אתרוגיו השונים, בהוסיפי: "הרי רק אתה ואני יודעים שבאמת אתרוגך הוא מהודר ביותר, ולמה בבית הכנסת הנך מנענע כאשר אתרוג פשוט בידך?"

ר' שרולק'ה הופתע. לא ידע שאתפסנו במעשיו. אך כיוון ששטחתי את תמיהתי בפניו נאות לסבר באוזניי את הסיבה האמיתית להתנהגות תמוהה זו.

"למה אנו מקיימים את המצוות?" החל ר' שרולק'ה בפאתוס. והמשיך. "הרי זה רק לעשות נחת רוח לבוראנו יתברך, שרצה לזכותנו והרבה עלינו מצוות יקרות בחיי היום יום בכלל, ומידי חג בחג ובמצוותיו הנדירות בפרט. כאשר אנו עושים את המצוות במטרה אחת ויחידה: לעשות נחת רוח לבוראנו!"

והנה כאשר אני מגיע לבית הכנסת עם אתרוג מהודר ומפואר כל כך, מרגיש אני שאיני מצליח לקיים את המצווה בשלימותה, פוחד אני שמא ישתרבו במוחי הרגשות גאוה, הרגשה של 'לי יש את האתרוג המהודר ביותר, ולאחרים אין'. מפוחד אני שמלמולי הערכה של סוביי, הרמת הגבות של מכריי ומילות התפעלות של חבריי היקרים, יעיבו על שלימות מצות נענוע ארבע מינים. והתוצאה תהיה שהמצווה המהודרה והנחשקת כל כך תיעשה בשביל חברי והאנשים הקרובים אליי, ותישכח ממני המטרה האמתית שהיא לעשות נחת רוח לבורא יתברך שמו!

ואם כן. מה עושים? או לי מיצרי! או לי מיוצרי!

מצאתי פתרון פשוט. קונה אני לעצמי אתרוג מהודר שבמהודרים, כדי לנסות לקיים את המצווה בכל השלימות האפשרית. ואף מוזיל לשם כך מזומנים רבים, כפי ראות עיניך. באתרוג זה אני מנענע לפני התפילה, בביתי, במקום בו אין איש שרואה ומתבונן באתרוגי המהודר. ואני מקיים את המצווה בהתרגשות ובשמחה אמיתית של קיום המצווה החביבה שציוונו קל. ללא נדנודי כבוד. ללא חלקיקי הערכה מהסביבה. מקיים אני את המצווה אך ורק בשביל לשמח את הקב"ה. לשמוח באמת במצווה החביבה והנדירה של ארבע מינים.

ובבית הכנסת - במקום בו כולם רואים, מדברים, מעריכים ומעבדים, שם מספיק לי בהחלט אתרוג פשוט...

בינו נא....

(מתוך גליון החינוך והמנחה גליון נג.)

חג הסוכות שוב מגיע. וכך גם מצוותיו התלויים בו. בערב החג מתייצב ר' שרולק'ה על מפתן דלתו של סוחר האתרוגים כשהוא מחפש אחר אתרוג הכי מהודר שיש לקיים בו את מצות החג. לאחר חיפושים מעמיקים נמצא האתרוג. "חששתי לגלות לו מה מחירו האמתי של האתרוג מחשש לאכזבה עמוקה מאיבודו עקב מחירו הגבוה". סח הסוחר. "אולם ר' שרולק'ה אינו נבהל, במהרה שולף הוא את ארנקו המהוה ושולף את סכום הכסף במלואו, כשהוא נותנו לי כנגד עיניי הפעורות בתדהמה.

מגיע יום טוב ראשון של סוכות. בזיכרוני צפו ועלו מראות עבודת קודשו של ר' שרולק'ה בנענוע ארבעת המינים בשנה שעברה, וגמרתי אומר שאיני יכול להחמיצם גם השנה. לאחר תפילת שחרית חיפשתי, ושוב מצאתי בפינתו הנסתרת, מתכונן בחרדת קודש לקיום המצווה החביבה. ראיתי אומר בהתלהבות את מילות ה'יהי רצון', חזיתי והנה מצחו נחרש קמטים מגודל העבודה, וכולו אומר שמחה ורננה.

אך, לפתע... שוב קפאו עיניי! כי הנה בידו השמאלית אינו מחזיק כלל את האתרוג אותו קנה ממני בערב החג תמורת טבין ותקילין, כי אם באתרוג אחר, זול יותר, פשוט יותר ומהודר הרבה פחות!

נדהמתי רבות לנוכח החזיון, כאשר תדהמתי רבתה כפליים, באשר ציפור קטנה במוחי דאגה להזכיר לי שגם בשנה הקודמת התרחש אותו חזיון פלא. ר' שרולק'ה קונה אצלי אתרוג מהודר שבמהודרים במיטב מצלצליו ומרשרשיו. ובבית הכנסת הינו מוציא אתרוג פשוט שבפשוטים! האפשרויות הרבות לפשר המעשה עלו בי שוב. 'שמא שוב נשברה פיטמתו' או 'שמא הגנב דאשתקד ראה כי טוב וחמד את אתרוגו של ר' שרולק'ה גם בשנה זו'. אפשרויות עלו, אפשרויות ירדו. כאש בליבי פנימה חשתי שמתחת למעשה מסתתרת סיבה אחרת. נעלית יותר. מסתורית יותר. אם כי אינה ידועה לי. חשבתי לגשת ולברר אצלו על פשר החזיון. אך 'לא הביישן למד', התביישתי לעשות זאת. ובשכך החרשתי.

סיימתי את התפילה, פניתי ללכת הביתה לאכול את סעודת החג כדת היום וכל הפליאה פרוחה מזיכרוני ומוחי'... עברה שנה נוספת.

חג הסוכות מפציע, ועמו מביא הסוחר שוב את אתרוגיו, וכדאשתקד ואשתקדיים ניצב ר' שרולק'ה על יד דוכן האתרוגים ובוחר לעצמו ברשפי קודש את 'הטופ שבטופ', האתרוג המהודר ביותר, עליה הוא מוזיל מהונו ומאונו - בלא לעורר רעש מיותר,

"לאחר תפילת שחרית" מספר הסוחר החסיד. "פניתי שוב לחפש את ר' שרולק'ה. כאשר בשנה זו בנוסף למטרת הישנה שהיא לחזות בעבודת הקודש של ר' שרולק'ה בעת נוטלו את ארבעת המינים כבן המתחטא בפני קונו, מטרה נוספת וחשובה לא פחות הייתה לי. לידע ולהבחין האם ר' שרולק'ה נוטל את האתרוג המהודר אותו בחר בחנותי בערב החג, או שמא גם בשנה זו כבשנתיים האחרונות ינענע ר' שרולק'ה את מינו כשאתרוג פשוט

Hadas Parush/Flash90

לולב עם 'קנעפל' - הידור או בדיעבד?

עניינא דיומא - סוכות

פסול לכל הדעות, משום שזהו שינוי מדרך גדילתו הרגילה של הלולב, ואין זה 'הדר', ולכתחילה יש להחמיר כדעתו. ולולב שיש בראשו כיפוף קטן המכונה 'כפתור' ('קנעפל') - יש שהורו שהוא כשר לכל הדעות, ויש שהורו שדינו שנוי במחלוקת הנ"ל בדין לולב שראשי עליו כפופים. ומאידך, אם העלים אינם כפופים בראשיהם בלבד, אלא כפופים לגמרי עד שנראה כאילו התקפלו לשניים - אף אם השדרה ישרה לגמרי, ואף אם התימות האמצעית בלבד כפופה באופן זה, הלולב פסול לכל הדעות, מפני שאין בו 'הדר' כלל.

[שו"ע תרמה, ח-ט, ומשנ"ב לג, לד, לו, מ רמא;
ביאורים ומוספים דרשו, 62, 63, 71; וראה שם, 73]

לולב ששדרתו עקומה 'כמגל' (סכין עגולה) לצד העלים או לצד ימין ושמאל של הלולב - פסול, משום שאינו 'הדר', ואם ישרוהו - כשר. ואם הוא עקום לצד השדרה, הריהו כשר לכתחילה; ועם זאת, יש מהאחרונים שכתבו שראוי להדר וליטול לולב ישר לגמרי, ויש בכך משום נוי מצוה, שעליו נאמר: "זה א-לי ואנוהו", וכן נהגו רבים מגדולי ישראל.

ואם הלולב ישר אך ראשי העלים כפופים למטה - הריהו כשר; ויש מהראשונים שכתב: "אוהב אני יותר לצאת בו, שאין העלים נחלקים ותימותו קיימת", והיינו שכאשר ראש התימת כפוף, אינה נחלקת לשניים בקלות כתימת שראשה ישר; ויש פוסלים לולב זה. ואם ראשי כל העלים או רובם כפופים, יש שכתב שהלולב

יהלומים מגדולי ישראל

הרב הזדעזע כולו ולא יכול היה להרגע. בשבת בבוקר לפני התפילה עלה הרב על הבימה, נתן דפיקה, והתחיל לזעוק: "מורי ורבותי, וואס טוהט זיך דא - מה הולך פה?! להיכן הגענו? - -

Yaakov Naumi/Flash90

חשיבותה של הארת פנים לזולת

בהרגשה נוראה.

בשבת הבאה הגיע אותו יהודי לבית כנסת אחר באותה שכונה. מיראתו שמא יקימו אותו שוב ושוב, הוא לא התיישב כלל ועמד כל התפילה. בסוף התפילה ניגש אליו המרא דאתרא של בית הכנסת במאור פנים, ואומר לו 'גוט שבת' בחיוך רחב, שלום עליכם! מהיכן אתה ואיפה אתה גר?

היהודי התרגש והתחיל לבכות, כשהוא מספר לרב איך הוא מתמודד מאז שהגיע לשכונה. "אף אחד אינו מתעניין בשלומי ובבית הכנסת רק מקימים אותי מהמקום..."

הרב הזדעזע כולו ולא יכול היה להרגע. בשבת בבוקר לפני התפילה עלה הרב על הבימה, נתן דפיקה, והתחיל לזעוק: "מורי ורבותי, וואס טוהט זיך דא [-מה הולך פה]? להיכן הגענו? איך יכול להיות שיהודי בא לשכונה ואף אחד אינו מתעניין, אף אחד לא מוכן לוותר על המקום הקבוע שלו לטובת אורח?"

סיפר הרה"ג רבי אברהם ישעיהו קובלסקי שליט"א:

הרבי שלי, הרבי של כלל ישראל מרן הבאר יעקב מנדבורנה זצוק"ל, שינן לנו תמיד בשם הרה"ק מרוזין זצוק"ל: "אז מ'האט לייב דעם טאטע, האט מען לייב די קינדער" [-כשאוהבים את האבא אוהבים את הילדים שלן], אנו אוהבים את בורא העולם, ואנו אוהבים את כל אחד ואחד מישראל.

התקשר אלי יהודי וסיפר לי סיפור נורא שהיה בירושלים. לפני כמה שנים הגיע יהודי אמריקאי לגור בשכונה מסוימת, וניסה להסתגל ולהתרגל לחיים החדשים. בשבת קודש הוא הגיע לבית הכנסת, נכנס והתיישב במקום פנוי.

עוברות כמה דקות, והמתפלל הקבוע מגיע ואומר לו: "סליחה, זה המקום שלי!" הוא קם ועבר למקום אחר, וגם משם הקימו אותו. לבסוף יצא שבשבת אחת הקימו אותו שבע פעמים מהמקום שבו התיישב. עם תום התפילה הוא יצא מבית הכנסת

המיליונר לא נבהל, וכתב מיד צ'ק של חצי מיליון דולר לבניית בית כנסת חדש...

כמה סיפור כזה מחייב אותנו, כמה יכול לעזור 'גוט שבת' אחד, עד כמה החיך לזולת יכול להחיות בן אדם. הבה נקבל על עצמנו הארת פנים לכל יהודי מתוך אהבת ישראל. ובזכות שנאיר פנים לכל יהודי בלתי לה' לבדו, נזכה להארת פנים מבורא העולם לכתיבה וחתימה טובה, ושנזכה לשנה טובה ומתוקה, אמן.

(גיליון 'מתיקות הדף היומי', מתוך הפתיחה לשיעור ט"ז - י"ז אלול)

עברו שבועיים, הרב הזה מקבל טלפון מארצות הברית. מעבר לקו היה אביו של אותו יהודי, מיליונר גדול, והוא מספר לרב שבנו היה מאוד שבור מהיחס של השכנים, עד שכבר שקל לחזור לגור באמריקה, והרב במאור פניו ובגישתו הלבבית החיה אותו, והוא החליט להשאיר בארץ ישראל.

"כהכרת הטוב", אומר האבא לרב, "אני רוצה לתת לך תרומה גדולה עבור בית הכנסת".

אומר לו הרב: "יישר כח, אבל אנחנו צריכים כעת לבנות בית כנסת חדש, ומדובר בסכום עתק".

077-2222-666 או *4992

קו השיעורים של 'דרשו' - לחייג, ללמוד, לדעת

על דא ועל הא

"את יום כיפור הזה אזכור עד יומי האחרון"

מוטי פלמן מ'כל הקפואים', על הקורונה שהפכה אותו לשבר כלי

הקורונה מביאה, אתן לכם מעצמי מספר דוגמאות. אתם פעם חשבנתם איזו פעולה לעשות בכדי לחסוך באוויר שהגוף זקוק לו??? האם עשיתם חשבון עם כמה מילים להשתמש בכדי שלא תגיעו לאיבוד אוויר ושיעול שלא מפסיק??? האם חשבנתם אם כדאי לכם לעשות סיבוב במיטה? כן אני מתכוון מצד לצד! בכדי לא לאבד אוויר!!! כי תבינו! הקורונה דופקת את המכונה שמייצרת לנו את האוויר! וברגע שהגוף דורש עוד קצת אוויר הסיפור נגמר.... אין אוויר!

מתחיל שיעול שלא נגמר וסבל וסבל וסבל שלא נגמר!!! קשה לתאר ועוד יותר קשה לסבול את זה!!! שלא לדבר על כך שאתמול אחה"צ, כשהגעתי לחדרי בבית החולים, קיבל אותי חולה קצת מבוגר במאור פנים, ובירך אותי בברוכים הבאים כזה מאיר פנים. היה ערני מאוד ותוך כמה שעות אני רואה איך שהוא מתדרדר ואחרי כמה שעות של ציפצופים מכל המכשירים שאליהם הוא חובר, הוא עבר למחלקה של הקשים מאוד, ושהשם יעזור לו שתהיה לו רפואה שלמה. אני כותב ודמעות יורדות מעיניי!!! חברים אחים ואחיות תבינו יש מגפה קשה מאוד

גמר חתימה טובה לכל אחי ואחיותי האהובים והיקרים! כל מי שמכיר אותי יודע שאני לא צעיר מדי, אך גם לא מבוגר מדי. אני בן 53. בריא מאוד גם בנפשי וגם בגופי. אני מנהל כל חיי קרבות בעסקים וב"ה מצליח לעמוד בהכל, יעידו כל השותפים שלי בעבר וכיום. וכל אחד מאלו המכירים אותי. אני אדם שעובד 6 ימים בשבוע 20 שעות ביממה, האדם האחרון שהוא עם מחלות רקע, או עם מערכת חיסונית לא טובה. והנה אני פה במחלקת הקורונה שוכב שבר כלי!

כידוע לכם, אני פעם שניה מאובחן בקורונה... אממה בפעם הראשונה - לא קלטתי מה זה קורונה. נכון הקפדתי על הכללים ודאגתי שכל מי שמסביבי יקפיד.

אבל אינה דומה הפעם הראשונה לפעם השניה. אני מאושפז מיום ראשון בבוקר ערב יום כיפור, במחלקת הקורונה ב'השרון'. מקבל טיפול חב"ז שרות 5 כוכבים. עושים פה עבודת קודש. נותנים את הלב והנשמה. מרגישים את זה על כל צעד!!!

את יום כיפור הזה אזכור עד יומי האחרון. בכדי שתבינו למה

ימין ועל שמאל. מי לא מפחד מזה שבגללו אולי יהיה יתום אחד?
יתומה אחת? אלמן אחד? אלמנה אחת? אתם יודעים מה זה
נשמה יהודית? איפה 'ונשמרתם'? איפה ההלכה שמחללים שבת
על ספק פיקוח נפש??

תתעוררו המצב קשה קשה מאוד.....

תפיצו לכמה שיותר אנשים.

ואם אצליח להציל יתום אחד נפש אחת היה זה שכרי והיה
שווה כל הסבל שאני סובל.

אוהב את כולם, אחים אחיות יקרים!

מוטי פלמן. או ידוע יותר מוטי מ'כל הקפואים'

קוראים לה 'קורונה'. אני יודע שבלעז זה נקרא כתר! לא רוצה
להיות רע. אבל זה הכתר של מלאך המוות!!!! אממה הכתר הזה
נמצא בידינו!!! ואנחנו יכולים לעצור את הכתר הזה. אני יודע
שרובינו באמת מקפידים על ההוראות אבל חבל שיש מעטים
שלא והם אלו שמעבירים את המגפה.

איפה כל אלו ששולחים הודעות על המאצי'נג הזה והאחר?
חברים זה המאצי'נג הכי גדול!!! הצלה של הדבקה אחת כפול
כמה נשמות שהעולם חרב עליהם!!!! כפול כמה הדבקות שהם
הדביקו!!! וראו איזה מאצי'נג יש גדול מזה??? למה לא שולחים
תיאורים קשים מאיתנו החולים, על איך נופלים פה אנשים על

עניינא דיומא - סוכות

כיצד לשמור את האתרוג ברעננותו וביופיו? ממה יש להיזהר בעת אחיזתו? והאם רצוי להניח את האתרוג בין תפוחים כדי להחיש את תהליך הצהבתו?

David Cohen/Flash90

**'טיפים' לשמירת האתרוג - מתוך שיחה עם הגה"ח רבי אהרן שפירא שליט"א רב
דביהמ"ד נאראל בב"ב ומומחה בעל שם עולמי בתחום האתרוגים**

בעיקר בברק החיצוני מסוג אחר שיש להם וגם ע"י משקלם
הסגולי המועט ביחס לגודלם. מומלץ על כן הן למורה ההוראה והן
לקונה הפוטנציאלי, למעט במישושו עד כמה שאפשר. ראשית,
כל עוד ואינו נדרש להתבונן בחלקו התחתון של האתרוג, עדיף
לאחזו באמצעות השרוול העוטף אותו. וגם בעת הצורך להחזיקו
בידיים ממש, יש לאחזו על קצות האצבעות במצב שהאתרוג רק
מונח על האצבעות, מעין ריחוף על היד, ובלבד שלא יפול מידי
ותו לא.

אותם המלפפים את האתרוג בכפות ידיהם ומוסיפים לאחזם
באצבעותיהם עד שכמעט יוצא מיץ מבשר הפרי, גורמים בלי
משים נזק בלתי הפיך לאתרוג עד כדי הוצאתו מהמחזור טרם
יבוא לקונה נוסף.

בנוסף לכך יש להיזהר מלהחזיקו כלל ביד הלחה מזיעה,
והדבר מצוי ביותר בארה"ק כאשר עונת חיפוש האתרוגים חלה
לעיתים בשיא ימי השרב של שלהי דקייטא, ובאים מרחובה של
עיר במטרה לתור אחרי האתרוג ההדור לקיום המצווה והידיים
לחות מזיעה. יש להמתין דקות אחדות לנוח מעמל הדרך טרם
ייקח אתרוג לידו.

מכאן אזהרה לבל יוציא הקונה את האתרוג מארזותו לעיתים
מזומנות טרם החג במטרה לבודקו שוב ושוב, כי בכך עלול לגרום
נזק לאתרוג ויחשב הדבר כפשיעה מצדו. מצוי הדבר ביותר אצל
אברכים צעירים בלתי מנוסים המציגים את פרי ההדר שרכשו
בפני 'מבינים' רבים מדי, והתוצאות מביכות.

מהי הצורה המיטבית להחזקת האתרוג?

האתרוג זקוק לטמפרטורת חדר. היכן שנוח לאדם לשהות בו,
נוח גם לאתרוג. זה כלל הדברים.

ובימי החג עצמם, ידועים אכן דברי קדשו של החתם סופר' כי
סימני מישושו אינם אלא הידור מצוה', אך יש גם חולקים בדבר.
האם ניתן למנוע את היווצרות מכתמים במהלך החג?

ה'חתם סופר' זי"ע מתייחס לסימני המישושו הנגרמים על ידי
קיום מצוותו, אך כל עוד לא מתקיים בו מצוותו הרי שמישושו
ודאי אינו אלא לפגם. האתרוג הינו פרי רגיש מאוד ומישושו בידי
אדם עלול לפגום קשות במראהו.

תהליך התפתחות סימני המישושו לאחר שהחל בו, הינו מהיר,
ותוך שעות לא רבות עלולים להופיע בכל חלקי האתרוג. אמנם
ישנם זנים מסוימים הרגישים באופן מיוחד לדבר, ובהם נדרשת
משנה זהירות, אך גם בכל יתר הזנים.

יש להבדיל בין היבול הנקטף בשלבים מוקדמים, שבועות
אחדים קודם החג, שהם עמידים יותר, לבין האתרוגים הנקטפים
קרוב יותר לחג. אותם האתרוגים הנקטפים מאז ראש השנה ואף
לפני כן, מוגדרים כ'אתרוגי מים', שפירושו, אתרוגים שממהרים
את קצב גידולם על ידי השקיה מרובה. אתרוגים אלו, מכיוון
שגידולם אינו טבעי אלא מואץ, מקבל הדבר ביטוי בחוזקם
ועמידותם. עור האתרוג רגיש ביותר, וממילא עלול להיפגע
ממישושו במהירות רבה יותר.

ניתן להבחין בהבדל בין סוגי האתרוגים במראיהם השונה,

נוסף. אתרוגים אלו עדיין ירוקים מאד בשלב הקטיפי, לשם האצת התהליך נאלצים המגדלים להשתמש בשיטה המכונה 'הבחלה', מדובר בחדר אטום בצורה הרמטית בו מאכסנים את האתרוגים ליממה תמימה, במהלכה מחדרים לחדר את גו האטילן. האתרוגים מתחילים להזיע ומקבלים תוך ימים ספורים את הגוון הצהבהב. במהלך השנים נוצר חשש שתהליך ההזעה גורם לייבוש ויוצר מתיחות וקרעים בעור המעטפת של האתרוג, לשם כך הוסיפו פרדסנים אחדים צינוריות מיוחדות המפזרות לחות בחלל חדר ההבחלה, ובכך נפתר החשש.

מה שברור, שמדובר בהליך הדורש מינון מדויק. אם האתרוגים יהיו בין תפוחים זמן רב מדי, עלול העוקץ ליפול והלה יישאר עם אתרוג צהוב יפהפה אך חסר למהדרין. מומלץ להשהות לא יותר מ-24 שעות בתוך שקית אטומה מעל מקרר או במרפסת, החום מסייע לשחרר את הגז מהתפוחים ולזרז את יעילות התהליך. (מתוך מאמרו של הרב מנחם מנדל מאסקאוויטש, 'המבשר תורני' סוכות תשע"ו)

זקני זי"ע גאב"ד נאראל נהג אכן לרכוש את אתרוגו טרם יום הכיפורים, אך לא התעסק בו כלל עד ערב החג בהתאם למסורת בבית בעלזא. כך רצוי ביותר לשימור האתרוג כדבעי.

יש מהפוסקים החוששים לשיטת הב"ח שפוסל אתרוג שיש בו עדיין מראה ירקות ואינם מסתפקים בגדר 'התחיל להצהיב' המבואר בהלכה. מקובל לשים את האתרוג בין תפוחים להחשת תהליך ההצהבה. מה זה גורם, והאם זה רצוי?

התפוח מכיל חומר המכונה 'גז אטילן' הגורם לאתרוג להזיע ובכך מחיש את תהליך בישולו. אין כל בעיה בשימוש זה, אך נדרשת משנה זהירות לבצע זאת נכונה שלא ייגרמו נזקים בלתי הפיכים לאתרוג ויצא נפסד לגמרי.

למעשה, במרבית הפרדסים המסודרים משתמשים בתהליך זה כדלהלן: הפרדסים מניבים בשנה שני מחזורים של פירות, הפריחה הראשונה בתקופת האביב בחודשי ניסן-אייר ובראשית חודש תמוז כבר מתבצע קטיפי, לאחר מכן מתחילים במחזור

עניינא דיומא - סוכות

אדון גרום בקושי מצליח להוציא את המילים מהפה: "אדון מוסיי? כולל?" ... - "אה, אדון גרום, זה סיפור ארוך... אני ממחר עכשיו לכולל ערב, נדבר מאוחר יותר, להתראות!". אדון גרום לא מצליח להתאושש: כולל? כולל ערב? מי יודע במה הוא עוד יפתיע...

"זפרוש עלינו סוכת שלומך"...

השכנים בבנין היום כולם גויים. כמעט, היתה שם משפחה אחת של יהודים, משפחת מוסיי. לא שממש הצליחו לזהותם ככאלה, להיפך, ההורים היו עסוקים ראשם ורובם בהבאת פרנסה לביתם, שאכן הגיעה בשפע רב, אך מקור הפרנסה היה רחוק מכל דבר שקשור ליהדות: היתה להם רשת של בתי מרזח, שהריקה משקאות ממשקאות שונים ומשונים, לגרונות האנשים שבאו בתחומה, והם באו בהמוניהם, ולא רק הם אלא גם אנשי המשטרה, שבאו לעשות סדר בתיגרות שפרצו. לעיתים היו מבקרים אנשי החוק גם בבית הבעלים, שהיה קשור לאותם אירועים, וכך זכתה משפחת גרום גם לאורחים מסוגים שונים בחדר המדרגות.

והיתה גם המכונית. אדון מוסיי רכש לעצמו מכונית פאר דגם פיג'ו 604, מכונית השמורה למנהלים באותם ימים, כיאה למעמדו, שעליה שמר מכל משמר. ממש ראו בו את קיום ההלכה 'אוהבה כגופו ומכבדה יותר מגופו'... הוא היה טורח בניקיונה מדי יום, דואג שלא יגעו בה חלילה עוברי אורח, מכסה אותה שלא תתלכלך חלילה, ממש חלק מהמשפחה המפוארת...

בשנה הראשונה, כאשר משפחת גרום בנתה את הסוכה השמחה היתה גדולה. משאית פרקה את ההזמנה שכללה דפנות עץ רבות, עם ענפי סכך ושאר דברים הנצרכים לבניית הסוכה. השכנים הגויים

הרב אברהם פוקס

החיים מלאים וגדושים באירועים ומאורעות גדולים וקטנים, ארוכים וקצרים, שמאופסנים אי שם בחלקו האחורי של המוח. לעולם לא נדע מתי אחד מהם יצוץ לו פתאום, ויזכיר לנו נשכחות, וישנה לנו את כל התמונה או בעצם יספר את הסיפור מחדש... כזה הוא הסיפור שלפנינו.

משפחת גרום גדלה בשטרסבורג שבצפון מזרח צרפת, על גבול גרמניה. הם בעצם היו מיוצאי גרמניה שברחו ממנה בשנות המלחמה ונשארו שם. לאחר שהתחתן בנו וחיפש דירה לקניה, הוא ידע בדיוק מה הוא מחפש ובאיזו דירה הוא מעוניין: דירה בקומה ראשונה עם חצר גדולה. לא, הוא לא חשב לנטוע עצי פרי או לעבד חלקת אדמה. הוא רצה לבנות סוכה גדולה ביותר, שתוכל להכיל את כל בני הקהילה, כי שם בעיר הולדתו המרפסות אינן תחת כיפת השמים, וחצר פרטית כמעט שאיננה בנמצא, אלא משותפת לכל השכנים, מה שגרם לכך שסוכות בקרב בני הקהילה לא היו מצויות כל כך, אלא בחצר בית הכנסת, שגם היא לא נתנה מענה לכל צרכי הקהילה.

בסייעתא דשמיא הוא מצא דירה שכזאת בבנין שלוש קומות, עם מספר דיירים מועט וחצר פרטית גדולה גדולה, ממש כמו שחיפש.

התעניינו, הציעו עזרה ואפילו הסתכלו במבט די חיובי על כל הענין, למעט משפחה אחת, משפחת מוסיי. הם לא התעניינו וגם לא הציעו עזרה, שום קשר. באחת הפעמים שהרב גרוס נתקל באדון מוסיי, וניסה לפתוח איתו בשיחה שקשורה ליהדות, מיד פטר אותו אדון מוסיי שהם מקפידים על שלושת החגים וזה מספיק להם. אין צורך בעוד. כשהרב גרוס התעניין על הקפדתם בחגים המדוברים, הוא נענה שהם מקפידים על ראש השנה, חנוכה ופורים.

שום קשר לא היה בין המשפחות, הפעם היחידה שהיה להם משהו במשותף, היה כאשר משפחת מוסיי עשתה ברית לאחד מילדיהם בבית חולים 'הדסה' שבטרסבורג. בבית החולים היה אולם קטן ששם עושים את הבריתות. הוא ביקש שהרב גרוס יבוא לברית, שיגיד לו מה לעשות. זו היתה הפעם היחידה שהיה ביניהם משהו. ודומה היה שכולם מרוצים מכך, משפחת גרוס ומשפחת מוסיי.

חג הסוכות מגיע ומשפחת גרוס נרגשת, וכך כל הקהילה ששמחה איתם יחד. משפחת גרוס ידועה כמשפחה שהתברכה בעין טובה ובשלל מידות מבורכות, ובשל כך חג הסוכות יעבור בנעימות ובקיום מצוות סוכה יותר מבשנים עברו. לאחר התפילה ביום טוב ראשון של סוכות, בני הקהילה צועדים יחד עם הרב אל הסוכה המדוברת. השולחנות ערוכים ובני הקהילה מסבים סביבם, קולו של הרב המקדש על היין נשמע בסוכה: 'אשר קדשנו במצוותיו וצונו ליישב בסוכה', מסיים הרב את הקידוש.

ריח מוזר מורגש לפתע בחלל הסוכה, "משהו נשרף כאן", הם אומרים אחד לשני, כשהם תרים אחר מקור הריח. צחקוק של נערים נשמע מן הקומות העליונות של הבנין, האורחים שמרימים את ראשם למעלה מגלים בדלי סגריות בוערים שנזרקו על סכך הסוכה. זה לא היה משהו שגרם לפניקה, הנזק היה מזערי, קצוות סכך חרוכים מגחלי הטבק שכבו מעצמם, אך הכעס היה גדול הרבה יותר. שכנים יהודים שכך יעוללו לשכניהם ולסוכתם!?

לרגע רצו אחדים מן האורחים לגשת לאותם שכנים, ולהעמיד אותם על מקומם, אך מבט אחד של הרב גרוס הבהיר להם שהם נשארים בסוכה. וכך מדי שנה כאשר הקהילה חגגה את חג הסוכות בסוכת משפחת גרוס, משפחת מוסיי חגגה את החג בצורת השלכת סגריות בוערות.

השנים חולפות, ילדי משפחת גרוס פורשים להם כנפיים ומקימים להם את בתיהם, איש איש במקומו. זכרונות הילדות משטרסבורג כמובן נשארים, אך את משפחת מוסיי הם דווקא מעוניינים לשכוח. הזלזול שלהם והכעס עליהם עם ההבלגה של אביהם, לא גורמים להם תחושת זכרונות נעימה של עבר שהיו רוצים להתרפק עליו.

אחד מילדי משפחת גרוס מתפרנס מעסקי מכוניות, קונה ומוכר, לא, הוא לא ממשש את המכוניות ובודק את קרביהן בידי ממש, אלא באמצעות מודעות המתפרסמות ברחבי העולם, הוא מאתר 'מצאות', קונה ומוכר ברחבי הגלובוס. כיליד צרפת חיבה יתירה יש לו למכוניות שבה, וההכרות שלו עם המקום מסייעת לו בהצלחת עסקיו.

באחד הימים הוא נתקל במודעה על מכונית מנהלים ענטיקה, יד ראשונה במצב שמור. כסוחר מכוניות הוא מזהה פה עסקה שיכולה להניב לו רווח לא רע. הוא מתקשר למספר שמופיע במודעה, הוא מזהה את תחילת המספר כקידומת של עיר הולדתו שטרסבורג. הקול שמעבר לקו מספר לו על מכונית שהיתה שייכת לאבי המשפחה, שנפטר לפני כמה שנים, ועמדה כאבן שאין לה הופכין מיראת הכבוד שרכשה לה האלמנה. כעת הוחלט שטוב מאוחר מכלום וינסו למכור אותה.

"אני מבין שאתם משטרסבורג", אומר הסוחר, "כן כן!", משיב לו המוכר. "אתם מכירים את שטרסבורג?". - "גדלתי שם, אני מכיר היטב, באיזה רחוב זה?". - "אנחנו מרחוב אבני דה ווז", אומר הקול שמעבר לקו, "מהיכן אתם?". - "מעניין גם אני מאותו רחוב, אה רגע!", צפים לו בבת אחת הזכרונות: הסוכה, הסיגריות, השוטרים, מכונית המנהלים, "אדון מוסיי?", הוא אומר בקול מן העבר, "ווי ווי, כן כן!", עונה לו המוכר מעבר לקו, "עם מי אני מדבר?". - "עם השכן שלך מהקומה למטה, יוסף גרוס". שתיקה משתררת מעבר לקו, כל אחד נזכר בדברים לא ממש נעימים...

אדון גרוס, סוחר מכוניות ותיק חותר למטרה שלשמה הוא התקשר, ומיד הוא מפנה את השיחה לפסים מעשיים. הוא שואל כמה שאלות על מצבו העכשווי של הרכב, וכמו בשיחות רבות שניהל מן הסוג הזה, הוא מסכם עם המוכר על קניית המכונית. "אני אתקשר אליך מחר בבוקר מהבנק, ואבצע את ההעברה תוך כדי השיחה. איש קשר מטעמי יבוא לקחת את הרכב". - "אני מצטער אדון גרוס בבוקר אני לא יכול, יש לי חברותא בכולל!".

הלסת של אדון גרוס נשמטת, הוא בקושי מצליח להוציא את המילים מהפה: "אדון מוסיי? בכולל? ...". - "אה, אדון גרוס, זה סיפור ארוך... אני ממחר עכשיו לכולל ערב, נדבר מאוחר יותר, להתראות!". אדון גרוס לא מצליח להתאושש: כולל? כולל ערב? מי יודע במה הוא עוד יפתיע... 'אני חייב לברר מי הרב הראשי של צרפת, כדי לא להיות מופתע עוד פעם', הוא חושב לעצמו בחיך וממחר להתקשר לאחיו ולשתף אותם בתגלית המרעישה.

"ושבו בנים לגבולם", תאמר אחר כך בשיחת טלפון גברת מוסיי, על בעלה שזכה לשוב לכור מחצבתו. ארוע טראגי של פטירת אחד מאוהביו הקרובים, הביא אותו להיכנס לבית הכנסת כשהוא שבור ורצוף, ידו התומכת של הרב שנחה על כתפו, פתחה לו צוהר נפלא להכרת בורא עולם ולשמירת מצוות, ולאט לאט למרבה הפלא מצטרפים אליו בני משפחה נוספים...

ר"ח אלול תשע"ח, סמינר 'בנות ה' - ירושלים, יום ראשון ללימודים.

התלמידות החדשות נכנסות בהיסוס לכיתה, הן נתקבצו לכאן מכל רחבי העולם, באות לינוק מאוירת הקדושה של ארץ ישראל ולהתעלות בה. אחת התלמידות מתיישבת בכסא פנוי, ואומרת לשכנתה החדשה: "ברוכה הבאה, אני שרה גרוס מצרפת, שטרסבורג". "ואני לאה מוסיי, הורי גם כן משטרסבורג, מעניין אם הם מכירים", היא משיבה לה...

האם ראוי להתזכח עם מזכר ארבעת המינים על המחיר?

Hadas Parush/Flash90

כלל סח) שלא יעשה מצוה בחנם, אלא יקנה אותה בשכר שלם, כמו שכתוב "ויאמר דוד לארונה כו' ולא אעלה עולות לה' חנם" ובזוהר מחמיר מאד בזה.

וכ' רבי צדוק הכהן מלובלין זצ"ל (פרי צדיק פרשת תרומה) שהשתדלות במצות צריכה להיות במחיר, הן במצות עשה דשייך בו מחיר כסף כפשוטו, והן בפרישה ממצוות לא תעשה שהוא על ידי מחיר, שיבטל חשקו ותאותו לכבוד השם יתברך, וכן במצות הנקנים בכסף העיקר לכוף תאות וחשק הממון לכבודו יתברך, וזה שנאמר "מאת כל איש אשר ידבנו לבו" שבודאי לא רצה השם יתברך בנדבות המשכן כדי לבנותו, דהא כתיב "לי הכסף ולי הזהב" רק העיקר היה נדבות לב ישראל מאת כל איש דאתגבר על יצריה היינו מה שנתנו בחשק ואהבה מזה נבנה המשכן שישכון השם יתברך בלב ישראל. ובשו"ת תורה לשמה (לבעל הבן איש חי זצ"ל סי' נ) הביא את דברי זוהר הנ"ל, וכ' שיש לנו ללמוד מזה, שאם אדם קנה אתרוג כשר קודם יו"ט כדי ליטול אותו ביו"ט, ואח"כ שלחו לו במתנה, אתרוג אחר, לא יברך הוא אלא על אתרוג שקנה בדמים, ואע"פ שהאתרוג השני, שניתן לו במתנה הוא מהודר יותר, משום שיש יתרון באתרוג שקנה בדמים שעדיף טפי לברך עליו, אך מאחר שאתרוג השני הוא מהודר יותר יטלנו אחריו ויעשה בו נענועים, אולם את הנענועים של ההלל וההקפות יעשה באותו שקנה בדמים, וכל זה לעצמו אבל לאחרים שרוצה ליתן להם במתנה ע"מ להחזיר ודאי שעדיף ליתן את המהודר.

דין נוסף הוציא מדברי זוהר, כי ידוע שברכת שהחיינו על פרי חדש היא ברכת שבח והודאה להקב"ה, ויש בה מצוה רבה, וגם בזה יזהר האדם לברך על פרי חדש שקנהו בדמים, ואם נזדמן ששלחו לו אחרים פרי חדש במתנה, או שהיה יושב אורח על שולחן אחרים, והביאו על השלחן פרי חדש, והוא עדיין לא בירך שהחיינו, לא יברך על זה אלא יקנה במעות, ויברך שהחיינו, וכן ראיתי חסידים ואנשי מעשה מדקדקים בזה לברך שהחיינו על פירות שקנו בממונם, משום חיבוב מצוה, ומסיים "והנה אנכי פתחתי לכם פתח בזה הענין ואתם תלמדו מזה לכמה דברים ואין צורך לפרטם".

"ויקחו לי תרומה מאת כל איש אשר ידבנו לבו תקחו את תרומתי"
(שמות כ"ה, ב')

בזוהר הק' (פ' תרומה קכח). מובא שאדם צריך להשתדל לקנות את המצוות בכסף, ועי"ז הוא ממשיך על עצמו רוח קדושה, ולהפך ח"ו אם מקיים המצוה בחינם ממשיך על עצמו רוח טומאה, ומפרש שזה מש"כ "ויקחו לי" - שצריך לקחת המצוות בכסף. ובס' חרדים כתב בהקדמתו תנאים לקיום המצוות, והביא את דברי זוהר הנ"ל כתנאי השבעה עשר, "שלא יעשה המצוה חנם, אלא יקנה אותה בשכר שלם, ולא יקפיד כלל, כדי להעביר רוח הטומאה, כדאיתא בזוהר בפר' תרומה".

וכ' רבי חיים ויטאל זצ"ל (ספר טעמי המצות פרשת ראה) בענין קניית הדברים של מצוה כגון לולב ואתרוג וכדומה להם, ראיתי למורי זללה"ה (האריז"ל) שהיה נותן למוכרים כל מה ששאלו ממנו בפעם הראשונה, ולא היה מסרב עמיהם על השאר, ולפעמים היה מניח לפנייהם הכיס עם המעות והיה אומר להם שיקחו מה שירצו. ובפרי עץ חיים (שער יום הכפורים פרק ב) כ' "בענין שלשה ספרים, שמוציאין לביל יום הכפורים, ואומרים עליהם התרת כל נדרי. אמר לי הר"י משעון יצ"ו, כי ציווהו מורי ז"ל ליל יוה"כ, שיקנה הוא הספר הראשון, הנקרא "ספר כל נדרי", בכל ממון שיפסקהו עליו, כדי שתהיה באגר שלים, כי הוא צריך לו מאוד, ונתן לו כוונה רבה ע"ז, וכפי הנראה יש סמך גדול בספרים אלו".

וכ"כ בשו"ת תשובה מאהבה (לרבי אליעזר פלעקלס זצ"ל תלמיד הנודע ביהודה ח"א סי' א) שרבו הנודע ביהודה היה תמיד מהדר מן המהדרין אחר אתרוג המהודר בכל מיני הידור וכסף וזהב לא היה נחשב בעיניו מאומה אף שהאתרוג היה בתכלית היוקר. ובספר הברית (חלק ב מאמר י"ב דרך הקודש - פרק ד) כ' "שראוי לו לאדם שיתן בעד המצוה מה שהמוכר שואל מעמו בפעם הראשונה ולא ישתדל שיתן לו בפחות ממה ששאל כדרך התגרים, ומכש"כ שלא יאמר בפיו איני רוצה מצוה זה בעד ממון רב כזה, והאומר ככה הוא דבר ה' בזה, והנותן מה ששואל המוכר בפעם הראשון הוא מעלה גדולה מאד המורה על חיבה יתירה שיש לו להמצוה, וע"י זה זוכה למדרגה גדולה מאד". וכ"כ החיי אדם (ח"א

רוצים לקבל את 'לקראת שבת' מדי שבוע ישירות למייל?

שלח מייל ל- dirshu@dirshu.co.il

נגע צרעת על עוזן לשון הרע - גם בימינו?

הצטרפו אלינו ללימוד היומי בספר 'חפץ חיים'

מציינים פרט מעשי ונחוץ מאוד העולה מהדברים הללו, וכן כותב ה'חפץ חיים' במקום אחר, שבאופנים שמותר לאדם לשמוע לשון הרע, וכגון שמברר אצל חברו על אדם אחר לתועלת, משום שרוצה להעסיקו או לצורך שידוך וכדומה - חייב הוא להודיע לו שהוא מברר אצלו לתועלת, שאם לא כן, הוא עובר על של 'לפני עור', משום שמכשיל את חברו בסיפור לשון הרע ללא כוונת תועלת. שהרי זהו אחד התנאים להתיר סיפור לשון הרע לתועלת - שהמספר באמת יכוון לתועלת.

בסוף דבריו בסעיף זה כותב ה'חפץ חיים', כי צריך להזהר מאוד מלשבת בחבורות של מספרי לשון הרע, כי למעלה נכתבים כולם בשם "חבורת רשע", וכפי שנאמר בצוואת רבי אליעזר הגדול לבנו הורקנוס. וב'ביאורים ומוספים' מביאים עוד מדברי ה'חפץ חיים' בספר שמירת הלשון, שלפי מה שאנו רואים בימינו שאיסור לשון הרע נפרץ מאוד - ראוי אף לכל מי שיראת ה' נגעה בלבו שלא לשבת בכלל בחבורת אנשים אם לא שמכירים שהם נזהרים מדיבורים אסורים, כי על פי רוב מצוי מאוד שעל ידי קיבוץ האנשים הם באים לידי לשון הרע ורכילות ודיבורים אסורים.

ובמקום אחר כותב ה'חפץ חיים' עוד, כי יש להימנע מלשבת באספת אנשים - אפילו כשהם מספרים בשבחי גדולי הדור! משום שכמעט לא ימלט שלא יבואו לידי לשון הרע. והוסף, שלשון הרע על אנשים גדולים חמור יותר, כי הקב"ה תובע את עלבונם.

בסעיף ג' של הפתיחה (לאווין) כותב ה'חפץ חיים' כי המספר לשון הרע עובר גם על מה שנאמר "השמר בנגע הצרעת לשמור מאוד ולעשות", וכמבואר בחז"ל שהחיוב הוא שלא לשכוח להזהר מלשון הרע, כדי שלא ללקות בצרעת.

והנה לכאורה, בזמן הזה הרי אין נגע צרעת, ואם כן כיצד שייך איסור זה? בביאורים ומוספים של 'דרשו' מביאים בזה מדברי ה'חפץ חיים' במקום אחר, שכיון שבזמן הזה אין לנו בית מקדש וקרבתו וכהן מטהר, ואין אפשרות להיטהר מנגע הצרעת - אזי אם היה המספר לשה"ר נענש בצרעת, היה נשאר בטומאתו לעד ולא היה באפשרותו להינקות ממנה, ועל כן בזמן הזה טומאת נגע הצרעת נשארת דבוקה בנפשו, ואינה בולטת על גופו מבחוץ, או שנענש בעניות ששקולה כצרעת.

מאידך, הגר"ח קנייבסקי כתב שהאיסור אינו על חלות הטומאה של הצרעת, אלא על עצם מציאות הצרעת, וזה שייך גם בזמן הזה, ואילו היינו יודעים על כהן מיוחס היה יכול לטמא גם בזמן הזה. ואכן, הגר"י זילברשטיין הביא כי גם בזמננו שייך עונש צרעת על דיבור לשון הרע, וזאת על פי המסופר על הגר"מ פיינשטיין, שהעיר לתלמידו על פצע שהיה לו בידו שזהו נגע צרעת שבא לו על שדיבר לשון הרע.

לאו נוסף שמונה ה'חפץ חיים', שעליו עוברים הן המספר והן המקבל, הוא הלאו של 'לפני עור לא תתן מכשול', שכן הן המספר והן המקבל, כל אחד נותן מכשול לפני חברו. ב'ביאורים ומוספים'

להתחיל את היום ברגל ימין

חוויה ראשית מדי יום אצלך בחייל

הלכה, סיפורים, רעיונות, ווארטים ועוד... אקטואלי ומרתק
הצטרפו בחינם לאלפי מנויים, שלחו מייל לכתובת:

dirshu@dirshu.co.il

הפורתח
בכל יום..

המייל היומי של 'דרשו'.

"אם תשיב משבת רגלך"

עירובין דף נב

מהו הסוד של שבת שובה?

הפחות טובים לטובת הרגלים טובים יותר, אזי 'עשות חפצ'ך', יעשה ה' את אשר תחפוץ בו וימלא משאלותיך לטובה, 'ביום קדש', ביום הקדוש והנשגב בפניו אנו עומדים, הוא יום הכיפורים. כי הזוכים לנצל את השבת העילאית הזו לחזרה בתשובה, זו סגולה עבורם שיזכו להיחתם לחיים טובים ביום הקדוש, ולמילוי משאלות ליבם לטובה.

(פניני פרשת השבוע)

שבת שובה, כוללת בתוכה כח גדול ועוצמתי, סגולה עצומה לשוב באמת בתשובה שלימה, ולזכות על ידי כך לגמר חתימה טובה ושנה טובה. וכך חושף הרה"ק רבי צבי הירש מרימנוב זי"ע גילוי מדהים, אותו הוא מדייק מלשון הפסוק האמור בהפטרות יום הכיפורים, 'אם תשיב משבת רגלך עשות חפצ'ך ביום קדש'. וכך הוא דורש: 'אם תשיב משבת', אם זוכה היהודי לשוב בתשובה שלימה ביום השבת שובה, 'רגלך' ותשנה את הרגליך

* שיעורים מקוצרים על הדף היומי

* דף היומי בהלכה - 5 דקות ביום

* ווארטים וסיפורים מיוחדים לפרשת השבוע

* סיפורי צדיקים ותוכניות מיוחדות

הכל במקום אחד

קו השיעורים של 'דרשו' *4992 או 077-2222-666

24 שעות

להתקשר לתורה מסביב לשעון

מאת הרבנים הגאונים שליט"א

הרב **אפרים סגל** שליט"א
הדף היומי בבלי • עברית-אידיש

שלוחה 2 3 4

הרב **מאיר שפרוך** שליט"א
הדף היומי בבלי • עברית

שלוחה 2 2

הרב **אליה אורנשטיין** שליט"א
הדף היומי בבלי • עברית

שלוחה 2 1

הרב **יצחק לובינשטיין** שליט"א
הדף היומי בבלי • אנגלית

שלוחה 2 6

הרב **אריה זילברשטיין** שליט"א
הדף היומי בהלכה • עברית

שלוחה 1

הר' **אברהם פוקס** הי"ו
הפותח בכל יום - המייל היומי של דרשו
60 שניות מתוקות על סדר הדף היומי

שלוחה 3

חדש!

ביאורי התוספות
שיעורים מבוארים בלימוד התוס' על
סדר הדף היומי

שלוחה 28

הר' **שלום יכנס ואברהם פוקס** הי"ו
לקראת שבת מלכתא
סיפורים ופנינים מפרשת השבוע

שלוחה 7

קו השיעורים של 'דרשו' - לחייג, ללמוד, לדעת

חייגו: *4992 או 077-2222-666

מדוע אסור ליהנות בשבת ממלאכה שעשה גוי עבור ישראל ללא שהתבקש?

ההנאה לאֵלו שהמלאכה לא נעשתה עבורם, משום שאין לחשוש שישראל יאמר לגוי לעשות מלאכה עבור אחרים; או שכדי להרחיק את ישראל מלומר לגוי לעשות מלאכה עבורו, אסור חכמים את ההנאה לכל אדם. ובמקרה שיש גם איסור 'מוקצה' בהנאה מהמלאכה, וכגון שמדובר בפרי שתלש הגוי בשבת - לכל הדעות אסורה ההנאה לכל אדם.

[משנ"ב תקטו, הקדמה; ביאורים ומוספים דרשו, 1-3; וראה עוד שם, 1]

חכמינו ז"ל אסרו ליהנות בשבת ממלאכה שעשה גוי עבור ישראל בשבת, אף כשהישראל לא ביקש מהגוי לעשותה. וכך הדין גם ביום טוב. ונחלקו הפוסקים מהי סיבת האיסור: יש אומרים - משום שגנאי הוא לישראל שיהנה ממלאכה שנעשתה בשבת; ומסיבה זו, אסורה ההנאה לכל אדם, ולא רק למי שהמלאכה נעשתה עבורו. ויש אומרים - כדי שלא יבוא ישראל לומר לגוי לעשות עבורו מלאכה בשבת. ונחלקו הפוסקים אם על פי סיבה זו מותרת

האם מותר ליהנות ביום טוב שני ממלאכה שעשה גוי ביום טוב ראשון?

משום שגנאי הוא לישראל שיהנה ממלאכת יום טוב, מותר ליהנות ממנה ביום טוב שני; משום שאם היום השני קודש, היום הראשון הוא חול, והרי זו מלאכה שנעשתה בחול. ואם הסיבה היא כדי שלא יאמר לגוי לעשות מלאכה ביום טוב, אסורה ההנאה ביום טוב שני, כדי שלא יאמר לגוי לעשות מלאכה ביום הראשון לצורך היום השני, שהרי בפועל אסור הישראל במלאכה ביום טוב שני.

[משנ"ב תקטו, הקדמה]

בהמשך לאמור: הנאה ממלאכה שעשה גוי עבור ישראל בשבת וביום טוב, אסורה אף במוצאי שבת ויום טוב, עד 'כדי שיעשה', דהיינו, עד חלוף הזמן הדרוש לעשיית מלאכה זו, שאז כבר אין כל הנאה ותועלת מעשיית המלאכה בשבת וביום טוב, שהרי היה ניתן לעשותה בחול. ודין ההנאה ב'יום טוב שני של גלויות', ממלאכה שעשה גוי ביום טוב ראשון, תלוי בסיבות איסור ההנאה: אם הסיבה היא

האם מותר לעבור בשבת דרך פתח שנפתח על ידי גוי באמצעות כרטיס מגנטי?

שהדלת פתוחה, ואילו המלאכה נעשתה בהבאת המפתח. ויש אומרים, שאף אם פתיחת הדלת עצמה נעשתה באמצעות עשיית מלאכה, וכגון שהגוי פתח אותה באמצעות כרטיס מגנטי - כמצוי במלונות, במרכזים רפואיים, ועוד - מותר לעבור דרך הפתח, משום שפתיחת הדלת נחשבת רק כהסרת המניעה. מלעבור דרך הפתח, והמעבר דרכו אינו נחשב כהנאה מהמלאכה.

[ביאורים ומוספים דרשו תקטו, 1]

בהמשך לאמור: נחלקו פוסקי זמננו בנוגע לפתיחת דלת בשבת וביום טוב, במפתח שהובא על ידי גוי באמצעות עשיית מלאכה, וכגון שהובא בשבת מרשות הרבים לרשות היחיד: יש אומרים שאסור לפתוח בו את הדלת; ויש מתירים, כיון שלדעתם לא אסרו חכמינו ז"ל אלא הנאה ישירה מהדבר שבו נעשתה המלאכה, וכגון אכילת פרי שתלש הגוי בשבת, ובנדוננו, הישראל נהנה מכך

* נרות יום טוב - יש מהראשונים שכתבו כי זמן הדלקתם הוא בליל יום טוב, ולא בערב יום טוב. ויש אומרים שצריך להדליקם בערב יום טוב.
* בהדלקת נרות בליל שבת, מנהג בני אשכנז, ורבים מבני ספרד, לברך לאחר ההדלקה; אולם, בהדלקת נרות יום טוב, יש לברך לפני ההדלקה.
* מנהג קהילות רבות מקדמת דנא, שהנשים מברכות 'שהחיינו' בשעת הדלקת הנרות בליל יום טוב; ולדעת פוסקים רבים, אין לברך שהחיינו בהדלקת הנרות, אך אין למחות ביד המברכות.

מה שלמדנו לפני מאה ימים:

מהי סיבת השמחה בל"ג בעומר?

ויש שכתבו שהסיבה לשמחה בל"ג בעומר היא משום שיום זה הוא יום פטירתו של רבי שמעון בר יוחאי, שמסיבות שונות ראוי לשמוח בו; ועוד, שזהו היום שבו יצא רשב"י מהמערה שבה התחבא במשך שלוש עשרה שנה. וכידוע, נהגו לעלות ביום זה לציונו שבהר מירון, להעתיר בתפילה ולהדליק נרות, וכו'.

[ביה"ל תצג, ג, ד"ה יש; ביאורים ומוספים דרשו, 32; וראה אנצ"ת ע' ל"ג בעומר]

לדעת הרמ"א, בל"ג בעומר "מרבבים קצת שמחה", ואין אומרים בו תחנון, משום שבאותו יום פסקה מיתתם של תלמידי רבי עקיבא. סיבה זו מתאימה לשיטה שאכן תלמידי רבי עקיבא מתו במשך שלושים ושלושה הימים הראשונים של ספירת העומר, ראה לעיל; אך אף לשיטה שמיתתם נמשכה לאורך כל ימי ספירת העומר - קבעו דווקא ביום ל"ג בעומר ליום שמחה, כסימן לכך שמיתתם נפסקה לאחר ל"ג (= 33) הימים שבהם מתו.

הלוח היומי

**י"ב בתשרי | הרה"ק רבי אברהם המלאך
בהרה"ק רבי דב בער (ממזעריטש) זי"ע
אב"ד פאסטוב, בעל חסד לאברהם**

יארצייט:

תקל"ז: הרה"ק רבי אברהם המלאך בהרה"ק רבי דב בער (ממזעריטש) זי"ע אב"ד פאסטוב, בעל חסד לאברהם.
תקצ"ה: הגה"ק רבי משה הלוי בהג"ר יחיאל מיכל מצעהלים זי"ע, בעל 'שער הקטן'.

חיוב מוטל ליתן לעניים (צדקה) חלק האושפיזין, שאם יתן ישא רוב ברכה מהם כמפורש בזוהר. ויזמין על שולחנו איזה עני, ואם לא יכול, לפחות יפריש ממונו לצדקה בערב הרגל על כל סעודה ויאמר: "זה אני נותן לצדקה בשביל חלק אברהם אושפיזא קדישא, וזה אני נותן בשביל חלק יצחק אושפיזא קדישא מסעודתי" וכן על זה הדרך... (פלא יועץ - סוכה ויסוה"ע)

הרה"ק רבי חיים מצאנז היה מרבה בצדקה בערב סוכות ולא השקיע כסף רב בקישוט הסוכה ואמר: "נוי סוכה היפה ביותר - שהעניים לא יהיו רעבים בחג..." (בחצרות החיים לב עמ' פה)

נשתדל קודם החג לתת כסף שיחולק לעניים לצרכי החג עבור כל יום מימות החג ועל כל חלק בנפרד נאמר: "זה חלק אברהם אושפיזא קדישא", וכן ביצחק וכו'...

* שיעורים מקוצרים על הדף היומי

* דף היומי בהלכה - 5 דקות ביום

* ווארטים וסיפורים מיוחדים לפרשת השבוע

* סיפורי צדיקים ותוכניות מיוחדות

הכל במקום אחד

קו השיעורים של 'דרשו' 4992* או 077-2222-666

לתשומת לבכם: התמונות המוצגות כאן יש עליהם זכויות יוצרים ואין להשתמש בכל שימוש שהוא ללא היתר בכתב

העלון מופץ לזיכוי הרבים, אנא הימנעו מקריאה בשעת התפילה וקריאת התורה

דרשו | רח' הקבלן 45 ירושלים | 02-5609000 | לשאלות ופניות בכל נושא: dirshu@dirshu.co.il